

Miquel Roca, en el punt de mira de la vida política catalana

El desgast del número dos

L'anunci d'una possible retirada de l'activitat política del secretari general de Convergència Democràtica de Catalunya ha trasbalsat l'opinió pública del país. Darrere la polèmica queda una realitat, acompanyada de tensions i rivalitats, que ve de lluny.

Malgrat el ràpid desmentiment realitzat per l'afectat i pel mateix president de la Generalitat, el rumor sobre la possible dimissió i retirada de Miquel Roca, llançat desde l'edició catalana d'un diari madrileny, ha sotragat el partit del govern i el conjunt de l'opinió pública catalana. Una opinió pública fins ara acostumada a tractar desavinences internes d'altres partits polítics, com el Partit Popular, Esquerra Republicana o els mateixos socialistes, però no del partit del govern.

De tot l'afer, independentment que sigui més o menys cert o producte d'una estratègia interna, hi ha un fet clar: en els darrers temps les diferències entre els dos màxims dirigents de CDC s'han agreujat i actualment es pot dir, sense por a equivocar-se, que entre Pujol i Roca hi ha, com a mínim, una manca de *feeling*. Després de catorze anys de treballar junts, el número dos es troba cansat i poc recolzat pel seu president, amb el qual ha tingut diverses topades. Tot i haver-hi una coincidència entre els dos en temes generals, les discrepàncies s'han concretat en tres àmbits: la política de convergència a Madrid, el pacte amb Unió Democràtica de Catalunya i l'elecció de l'alcaldeable per Barcelona de CiU. En els tres casos hi ha hagut actuacions del president de la Generalitat que es poden entendre com una desautorització de la tasca duta a terme per Miquel Roca.

EL PARTIT I EL GOVERN

A això cal afegir un altre factor, l'interès d'alguns sectors de l'entorn immediat del president de crear un distanciament entre aquest i el seu número dos, per als quals Roca és un destorb als seus interessos, poc polítics. Aquest conjunt de situacions i desavinences fan que Roca, avui per avui, passi per una situació complicada, una situació que va començar fa molt de temps.

Miquel Roca i Jordi Pujol en la reunió del Consell Nacional de CDC.

A Convergència Democràtica de Catalunya han coexistit tradicionalment quatre grans grups: l'històric, en el qual destaquen noms com Espar-Ticó o Casajua, el vinculat a l'aparell administratiu i de poder institucional (amb exemples *prenafetistes* com Carles Vilarubí i Joan Granados), el sector *roquista*, que engloba la quasi totalitat de l'aparell polític de CDC, i el *pujolista*, majoritari al govern i entre les bases del partit. Quatre maneres coincidents en els principis bàsics, però

amb formes i estils d'actuació política molt diferents. Per sobre dels quatre, Jordi Pujol, aglutinador i cohesionador de tot l'entramat.

Amb la posada en marxa de la Generalitat, el pes de l'aparell de poder institucional ha anat augmentant progressivament, en detriment de la influència del partit, i en conseqüència, del seu secretari general. Malgrat aquest fet, Roca ha anat guanyant en aquests anys carisma dins del partit i prestigi com a polític hà-

bil, de tarannà transparent i bon negociador en la seva tasca a Madrid. Això també li ha comportat ser temut dins i fora del seu partit, però mai ha deixat de concebre la seva trajectòria política al marge de Pujol. Des de fora ha estat temut pels socialistes, que han vist com les gestions directes de Roca amb Madrid, en les quals ha aconseguit diversos acords, ha deixat sense protagonisme polític els socialistes catalans. Internament, el seu estil de fer, clarament diferenciat del grup de l'administració, no ha agradat a tot hom.

les actuacions del govern de la Generalitat són vistes per Roca, des de Madrid, de forma diferent i a vegades perjudicials per als seus interessos. Paral·lelament, des de Catalunya es veuen les gestions de Roca massa "toves" davant la prepotència del govern socialista de l'estat. Si aquest allunyament va acompanyat d'una manca de comunicació entre Pujol i Roca, i sembla que s'hi produeix, es passa de la discrepància a la desautorització i finalment al conflicte. El resultat és el desencantament i el desgast.

I el conflicte s'ha anat accentuant en

lona. Aquesta dependència no sempre ha estat prou acceptada pel secretari general i l'ha dut a una política d'acceptació de pactes amb el PSOE que el president Pujol s'ha vist obligat a corregir.

Aquesta disfunció es veïa agreujada en afegir-s'hi la discussió sobre qui havia de ser l'alcalde de CiU per Barcelona. És públic que Pujol sondejà la possibilitat que Roca afrontés el repte municipal barceloní, però aquest declinà l'oferta. Aquest fet podria significar l'inici cronològic de la ruptura de la comunicació entre ambdós dirigents i el seu distanciament.

Ja en plena crisi, es produeix la discussió de la renovació del pacte amb Unió Democràtica de Catalunya, que inicialment havia de ser conduïda per Roca i el president del comitè de govern d'Unió, Duran i Lleida. El secretari general de CDC en cap moment considerà la possibilitat d'una ruptura, però la seva actitud, coincident amb la majoria del consell nacional del seu partit, era la de tenir consciència que la quota de poder d'Unió havia d'estar d'acord amb el seu potencial. La signatura del pacte s'allargà més del previst i fou necessària la intervenció directa de Pujol per a tancar-lo. El pacte ha estat contestat des de diverses seccions locals per considerar excessiva la quota de poder donada als demòcrata-cristians i tampoc no va satisfer massa el Consell Nacional de CDC. La intervenció de Pujol, que necessita el decidit suport d'Unió amb vista a la seva promoció com a dirigent europeu, ha significat per a Roca un nou revés que agreuja la seva situació.

SOLUCIÓ COMPLICADA

Reduir la polèmica Pujol-Roca a una lluita del segon per assegurar-se la plaça de successor del president de la Generalitat, seria trivialitzar el contenciós. En el fons hi ha més que un simple repartiment de papers.

La solució més immediata per a neutralitzar les diferències seria que els dos dirigents recuperessin la sintonia en el seu funcionament. Si no és així, les conseqüències són difícils de preveure. En tot cas, tal com declarava un militant a aquesta revista, "Roca fora del pujolisme és difícil d'imaginar, en canvi, Pujol podria imaginar i crear un altre Roca".

Pere Martí

D. UMBERT

MADRID-BARCELONA: MÉS QUE UNA DISTÀNCIA GEOGRÀFICA

L'allunyament entre Roca i Pujol ha passat de ser geogràfic, un a Madrid i l'altre a Catalunya, a ser metodològic. En certa manera és lògic que des de Catalunya es vegi la gestió de Roca a Madrid des d'una perspectiva diferent a la que té el secretari general, que ho viu directament. El mateix passa a l'inrevés,

els darrers mesos. Les diferències entre Pujol i Roca s'han centrat, com s'ha dit, a l'entorn de tres temes: la política convergent a l'estat, la designació de l'alcalde per Barcelona i el pacte amb Unió. Pel que fa al primer, la gestió de Roca no ha estat una tasca fàcil. L'absència d'un pacte d'estat entre el nacionalisme català i el govern de Madrid ha dificultat les negociacions de Roca i l'ha dut sovint a estar a mercè de les decisions que arribaven desde la rereguarda de Barce-